

STANDAARD - GALERIJ OOSTENDE

Hetgeen mij telkens verrast in het werk van Willy BOSSCHEM is de geest van de vernieuwing. Hij behoort tot de generatie van jongeren, die in hun studententijd de volledige ontplooiing, om niet te spreken van konsekratie, van het Vlaams expressionisme hebben meegemaakt en vooral beleefd. Dat beleven ging voor de meesten gepaard met een grenzeloze bewondering voor een kunstbeweging, die was uitgegroeid tot een epos in de geschiedenis van de Vlaamse kunst, zo glorieus dat het een belangrijke plaats is gaan innemen in het raam van de Europese kunst.

tot 24 april
tentoonstelling
WILLY
BOSSCHEM

Welke waren nagenoeg 60 jaar geleden de doelstellingen van het expressionisme ? In de eerste plaats reageerden zij tegen het impressionisme dat op dat ogenblik hoogtij vierde doch ter zelfdertijd met rasse schreden zijn verval tegemoet snelde. Zij stelden zich te weer tegen deze loutere stemmingskunst, dit oppervlakkig pleinairisme, deze euforie van heldere, lichte zonovergoten kleuren, dit streven om de impressie van één ogenblik en het atmosferische voorbijgaande vast te leggen of het licht technisch te vatten, kortom tegen de broze werkelijkheid van buiten. Zij streefden een meer introspektieve kunst na, waar aan de geest en de roerselen van de ziel een ruimer plaats werd toegemeten. Ook de vorm onderging grondige wijzigingen en verwierf door vereenvoudiging en synthese, een meer algemeen menselijke betekenis.

Het is in het licht van deze beschouwingen dat het werk van Willy Bosschem dient bekeken, niet omdat hij deel zou uitmaken van een of andere post expressionistische tendens, doch omwille van een konstante karakteristiek van de Vlaamse kunst, die gemaakt heeft dat wij een volk van schilders genoemd worden.

Willy Bosschem is een vrijgevochten man. Debuterend als student aan de academie waar hij acht jaar lang het «métier» geleerd heeft, is hij er in geslaagd zich te ontworstelen aan de gestereotypeerde leerstellingen van het konventionele schilderen. En dit is maar goed ook. Met de nodige zin voor retrospectie kan men wel zeggen dat de omwenteling in de laatste jaren teweeggebracht door de jongste generatie waartoe Willy Bosschem behoort, niet méér onthutsend is dan die welke plaats had toen de expressionisten kleur en vorm ten enenmale wijzigden, om beter hun tijdgeest uit te drukken. De jongeren nemen hun toevlucht tot nieuwe materialen, bekijken de wereld op een andere manier. Op gevaar af iemand te krenken durf ik beweren dat degenen die geen begrip kunnen opbrengen om dit te aanvaarden, hopeloze traditionalisten zijn. Het feit, dat Bosschem vandaag met rook schildert, sluit niet uit dat hij morgen een andere matière zal gebruiken. Zoals de expressionisten hun schildersezels niet meer planten in het landschap, aan de boorden van een rivier, in de bergen of op het strand, gebruiken sommige van onze huidige schilders geen olie en doek meer. Dat duidt alleen op een winstpunt. De volledige overheersing van een overwinning op de matière. Het resultaat van Bosschems creaties is verrassend, en heeft iets magisch, te meer daar de gebruikte matière het fantastische van zijn onderwerpen in de hand werkt. Want in wezen behoort Bosschem tot deze nieuwe kunst, die meer figuratief en subjectief fantastisch dan abstrakt of aan het object gebonden : een kunst die haar kracht ontleent aan de wereld van de droom. In deze zin betekent zij een fase in de ontwikkeling van een lange en rijke Vlaamse traditie waarvan de wortels over Frits van den Berghe en Ensor naar Bruegel en Bosch leiden.



Frank EDEBAU

Konservator Stedelijk Museum Oostende